

ÜNİVERSİTE EĞİTİMİ; UMULAN/BULUNAN ve SORUNLAR

BURCU DİLAVEROĞLU

Süleyman Demirel Üniversitesi Elektronik Mühendisliği Öğrencisi

Lise yaşamında türev, integral öğrenirken hep isyan ettik öğretilen teorilerden, kuramlardan bıktık diye. Derken lise bitti, üniversitede ağırlıklı pratiğe dayalı mesleki bir eğitim bekliyorduk. Birinci sınıf, ikinci sınıf derken öğrenimimiz teori ve kurama dayalı bir öğrenimden öteye gidemedi. Açıkçası haftada bir gün, 3 ders saati olan laboratuvar eğitiminin pratik için yeterli olduğuna inanmıyorum. Birinci sınıfta mühendis olma adaylığının heyecanı ile tutuşan arkadaşlarımdan bu heyecanı malesef gitgide söndü ve sonunda dördüncü sınıfa kadar geldik. Kitaplarla, teorilerle sınırlı kalan bir öğrenim içimizdeki heyecanın sönmesine neden oldu. Teoride öğrendiğimiz bilgilerin pratiğinin de yeterince verilmesini istedik. Bazı büyük üniversitelerin özel kurumlarla ortak projeler yaparak araştırmaya, pratiğe yönelik eğitim kalitesinin yükseltildiğini görüyoruz. Ancak bu tür gelişmeler sadece belirli ad yapmış üniversitelerle sınırlı kalıyor. Peki neden diğer üniversitelerde de aynı öğrenim kalitesine varılamasın ki? Belki de bu yüzdendir ki kurumlar stajyer öğrenci alırken bile bu tür üniversite öğrencilerini öncelikli olarak seçiyorlar. Daha mesleki öğrenimimizi bile bitirmeden yapılan bu ayrıcalık pratikte olan bazı eksikliklerimizden kaynaklanıyor diye düşünüyorum (umarım tek neden budur). Ben üniversitemi diğer büyük üniversiteler arasında yeterli pratik eğitimi verecek şekilde görmek ve mezun olduktan sonra artık seçilmek değil seçmek istiyorum....